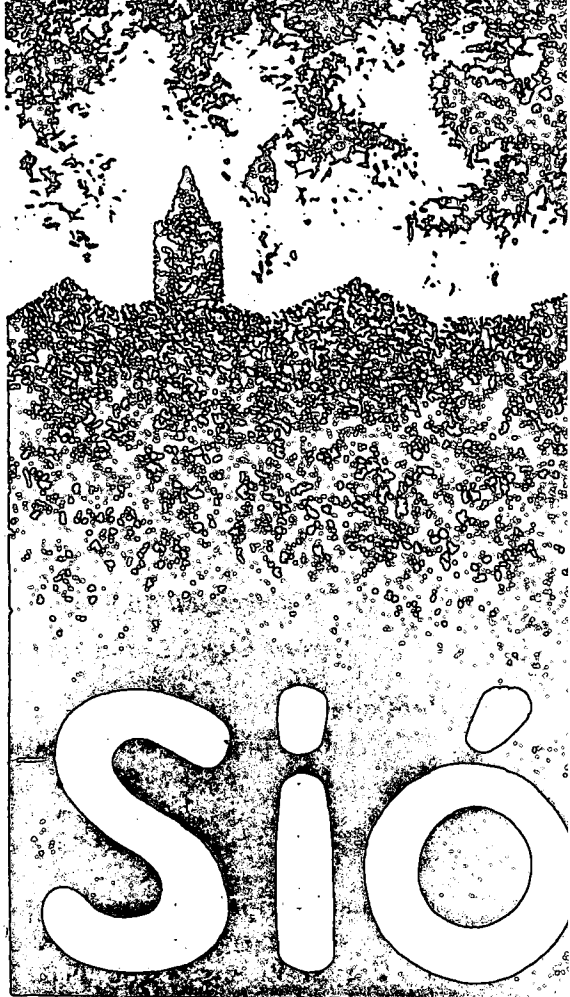

...Dintre de la història dels pobles i en la lluita per la seva existència, només sucumbeixen els que, per por al sacrifici o per ambició d'altres grandeses, perden la fidelitat deguda a si mateixos....

Francesc Macià i Llussà

Primer President de la Generalitat de Catalunya

(Del discurs que adreçà al Parlament de Catalunya en la sessió del 14-12-32)

Dins d'aquest número hi trobareu informació sobre:

- **Què perdria Agramunt si desaparegués el Casal?**
Reflexions a la darrera pàgina
- **La Generalitat i l'Estatut de Catalunya**
Consideracions històriques. Reivindicacions a assolir.
- **Presentació del Congrés de Cultura Catalana a la nostra Vila.**

SIO - Butlletí Informatiu Municipal

Director: Alcalde Sr. Ricard Vicens

Sub-director: Jaume Cuñat Mata

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)

Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració

Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 150 ptes.

Estranger 180 ptes.

Número solt 15 ptes.

Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat:

Una pàgina 1200 ptes.

1/2 » 600 »

1/4 » 300 »

1/8 » 150 »

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria

Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79

o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81

Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. JOSEP GAYA FREIXES

Telèfon 530776 — Les Pallargues

Dr. JAUME RUFACH TURRIELLA

Telèfon 390222 — Preixens

Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU

Telèfon 390154 — Agramunt

Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO

Telèfon 390635 — Agramunt

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA

Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU

Telèfon 390133 — Agramunt

Sr. GUILLEM VILADOT PUIG

Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torn.

COSES DE LA PARRÒQUIA

CAMPANYES DE BENEFICENCIA

Com cada any, la Parròquia he fet collectes per a la
Campanya contra la fam. Cal dir que l'any passat es re-
captaren 10.000 ptes. i enguany 16.830 ptes.

També s'arreglegaren 12.950 ptes, per a la infància des-
valguda del Tercer Món.

CATEQUESIS

Hi ha hagut una trobada amb les persones que s'han
ofert per a fer de catequistes als infants que han de fer la
Primera Comunió i també una reunió amb els pares dels
mateixos, perquè prenguin consciència del que ha d'ésser
la Primera Comunió i poder-los ajudar en aquesta labor.

Cada dimecres de Quaresma, a les 10 de la nit, es faran
unes xerrades dirigides per alguns matrimonis forasters,
sobre diversos temes de la vida matrimonial.

QUARESMA

En entrar en aquest temps de meditació i penitència,
s'han recordat als fidels les normes establertes per l'Es-
glésia sobre els dejunis i abstinències:

Dimecres de Cendra i Divendres Sant — dejuni.

Dimecres de Cendra i tots els Divendres de Quaresma
— abstinència de carn.

L'abstinència és obligada des dels 14 anys.

El dejuni obligat des dels 21 als 60 anys.

La pietosa pràctica del Via Crucis es fa, aquest any, els
divendres abans de la missa vespertina i, els Diumenges, a
dos quarts de cinc de la tarda.

ENQUESTA PARROQUIAL

Es lamentable que en l'enquesta organitzada per la Par-
ròquia, de 500 impresos repartits solament es recollissin
48 participacions, donant les seves respostes a les consul-
tes que es formularen per a la bona marxa de la Comuni-
tat, però es veu que aquest 10% aproximat ho féu exten-
sament, podent així polsar el sentir general representat
pels qui ho han contestat.

C.

ALS LECTORS

La Redacció, manifesta la no obligatorietat d'acceptar
totes i cada una de les col·laboracions rebudes.

Per altra banda, la publicació dels articles signats, no
significa l'acceptació implícita del seu contingut per part
de l'equip redactor.

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Tot fa suposar que la primavera serà bastant moguda, políticament; però a la nostra vila i de cara enfora, ara com ara, no es veu gaire bellugadissa. A nivell local, els grups polititzats són reduïts i, de moment, sense massa incidència en el conjunt de la població. No diré que això sigui un bé, tampoc no diré que sigui un mal, simplement em limito a constatar una realitat.

Les primeres eleccions democràtiques després de quaranta anys ofereixen moltes incògnites: Es mobilitzarà la gent? I vers on es decantarà? Caldria, ja des d'ara que tots ens adonéssim que aquestes eleccions tenen una importància extraordinària. En la confrontació electoral que s'apropa no solament s'hauran d'eleger uns bons administradors de la cosa pública, també es posarà en joc tot un concepte de la vida i la manera d'entendre la democràcia. Uns considerem la llibertat com la possibilitat d'obrar el bé, potenciant la responsabilitat de cada persona; altres identifiquen el progrés amb la implantació del divorci i la legalització de l'avortament; i massa sovint sota el reclam afalagador d'una escola pública i gratuïta s'hi amaga el propòsit de negar als pares el dret irrenunciable de proporcionar als seus fills una educació d'acord amb les seves idees. Cito aquests casos només per mostra.

Cal adonar-nos que al fons de cada opció política hi batega una determinada moral, segons sigui la ideologia que inspira aquella opció. I als que considerem el comportament moral dels individus com el factor més important per la bona marxa de la societat, no ens pot resultar indiferent aquest aspecte de la qüestió.

Cal adonar-nos també que, parlant en general, els grups polítics en circulació no fan massa gala d'imaginació creadora. Perquè, ¿quants són partidaris de fer "foc nou", sense referències inoportunes —o concomitancies sospitoses— a persones, fets o actuacions que ja són història? La nostàlgia és cosa de vells, o de gent revellida abans d'hora. Les nostàlgies serveixen admirablement per entretenir l'esperit les estones que un es posa romàntic; però són males conselleres quan es tracta d'elaborar un programa de govern. I remenar massa el passat té un altre inconvenient: encara som colla els que no hem perdut la memòria.

Els futurs "pares de la pàtria" haurien de ser, al meu veure, homes realistes, que sense somniar truites fossin capaços de connectar amb les autèntiques preocupacions de la majoria de la gent. Homes que, a la vegada, poguessin garantir un mínim de moralitat en la vida social. Amb el ben entès que quan parlo de moralitat no em refereixo exclusivament a la qüestió del sexe.

I S E T

FEBRER 1977

DIA 1 — METGES

Els "conduïts" dels metges de la Vila s'han vist sorpresos per un nou augment —aproximadament d'un 30%— en la conducta corresponent al mes de gener d'enguany.

DIA 4 — VISITA AL GOVERN CIVIL

Arriben notícies a SIO que: representants locals de la Unió de Pagesos, junt amb d'altres de diferents pobles de les terres de Lleida, han anat a visitar el Governador Civil, senyor Mardones Sevilla, per demanar-li aclariments sobre la prohibició dels actes que, d'aquesta agrupació, s'havien de celebrar en diferents localitats el passat 30 de gener. L'entrevista, que fou molt cordial, durà unes dues hores.

DIA 9 — CENS ELECTORAL

Ens comuniquen de Ca la Vila que s'han rebut les rectificacions a les llistes del Cens Electoral, per les anomalies que es trobaren en l'últim Referèndum.

DIA 13 — CASAL

Amb molt poca assistència de socis, aquest matí ha tingut lloc a la sala-teatre d'aquesta entitat, l'assemblea general anyal reglamentària, en la que s'han pres diferents acords, essent-ne un d'ells l'augment de quotes. També, d'acord amb els estatuts, s'ha renovat la meitat de la junta.

DIA 13 — PAGESOS

Bastants de la Vila i comarca s'han desplaçat a Cervera per participar en la "Jornada per a la defensa del preu del cereal", convocada per la Unió de Pagesos de la Segarra. Cal remarcar que, malgrat els comunicats d'adhesions de diferents pobles i agrupacions, no n'hi hagué cap de la nostra Vila.

Fet lamentable fou l'arrencada d'alguns dels cartells que anunciaven l'acte abans esmentat —segons informen— per una persona que ja d'altres vegades ha participat en afers polèmics dins la Vila.

DIA 15 — CURS DE CATALA

Patrocinat per l'Il·ltre. Ajuntament i organitzat per "La Senyera", avui ha començat, a la Casa de Cultura i Biblioteca Pública de la Caixa, un Cours de Català dirigit per Pere Mora Giribet, professor titulat d'E. G. B. per la Universitat de Barcelona, i que tindrà lloc tots els dimarts i divendres, fins al 5 d'abril. L'èxit d'assistència ha estat complet ja que s'han cobert sobradament les inscripcions calculades, quedant-se persones sense poder assitir-hi i amb la confiança que es farà un nou Cours en dates properes.

DIA 20 — CONGRES DE CULTURA CATALANA

En diumenge, i a dos quarts d'una del matí ha tingut lloc al Casal Agramuntí la presentació del Congrés de Cultura Catalana. El públic, no massa nombrós, pogué conscienciar-se dels objectius del Congrés que ens afecten a tots. L'acte organitzat pels joves de "La Senyera".

DIA 20 — CREU ROJA

Aquest matí i pels voltants de la Vila, els membres de l'Assemblea local de la Creu Roja han realitzat pràctiques de socorrisme. Hi assistiren, també membres de la Creu Roja de la veïna ciutat de Tàrraga, per iniciar-se en aquestes activitats noves per a ells.

DIA 22 — CARNESTOLTES

La sala de festes Kipps ha celebrat el seu tradicional concurs de disfresses del dimarts de carnestoltes, aquest any amb el títol de "Carnaval blanco". Ja el passat dissabte, dia 19, féu també un concurs de disfresses infantils, els nens que es van presentar per optar als premis foren uns cinquanta. Un nombre aproximat foren també els que es presentaren per als premis del dia 22.

DIA 24 — INSTITUT

Avui s'han représ de nou les classes a les seccions de BUP i COU, paralitzades d'ençà la vaga dels PNN que començaren el passat 24 de gener. Cal deixar constància també que l'atur no fou total, ja que durant el mes de febrer s'han donat classes d'algunes assignatures, quasi sempre al matí, i algunes d'una manera informal: sense professors.

DIA 28 — PENYA BARCELONISTA

La "Penya Barcelonista d'Agramunt i Comarca" ha celebrat —amb poca assistència— reunió general ordinària per a tots els seus socis, a les 10 del vespre i al seu local social. Es presentà l'estat de comptes i es prengueren diferents acords entre els que destaca la formació d'un equip de futbol infantil.

MARÇ

DIA 1 — CONFERENCIES PER A CASATS

Avui comencen al Foment Parroquial a càrrec d'un "Grup de Matrimonis" fusters. Cada dimecres de Quaresma vindrà un d'ells per a dialogar sobre temes de la vida matrimonial.

Segueix a la plana 5

PLA D'ORDENACIO MUNICIPAL

Delimitació de les Zones Verdes al Pla General Municipal

El nostre no és el mateix problema de les zones verdes de les grans ciutats, però té molta similitud de concepte.

A Londres, l'abundància de parcs públics distribuïts proporcionalment per la ciutat soluciona a satisfacció el seu problema. Allà on l'angoixa del vianant és més intensa hi trobarem una major zona verda; són zones que per la seva amplitud d'espais, a la vegada que pels seus ben conservats jardins i arbredes, permeten a l'usuari d'oblidar-se que viu en zona urbana; és el camp introduït a la ciutat.

Però aquest, és un cas excepcional. En moltes d'altres ciutats la solució és deficient: a Lleida, per exemple, les zones verdes «oficials» són tres fonamentalment: L'Altiplà de la Seu, els escampats de Gardeny i el Parc Municipal de les Basses d'Alpicat. Cap dels tres reuneix condicions de zona verda ideal: Si els altiplans de la Seu i de Gardeny són ben emplaçats al centre de la ciutat, no tenen condicions per l'esmentat. En canvi, el Parc de les Basses d'Alpicat està molt ben instal·lat, però la seva localització a 6 Kms. de Lleida, redueix el seu ús a una minoria.

Les zones verdes de la nostra Vila les concebem més com a llocs de passeig a peu i «llocs de trobades» a l'aire lliure o bé en locals expressament instal·lats, a la vegada que com a reserves paisatgistes d'arbrat i jardins, necessaris, per altra banda, per conservar l'equilibri ecològic al centre de la població.

En conseqüència, aquestes zones deuran d'acomplir aquestes condicions:

- 1.ª)- Emplaçament apropiat per a facilitar al màxim «les trobades».
- 2.ª)- Abastar la superfície necessària, que en el nostre cas es xifra en un standart de 12 metres quadrats per habitant:

Superfície total població (1990) = 60 Ha.
Llei 12 maig 1956 fixa 10 % per a zones verdes. 6 Ha.

$$\frac{60000 \text{ M.}^2}{5000 \text{ Hab.}} = 12 \text{ M.}^2/\text{HABITANT}$$

- 3.ª)- Tenir condicions paisatgistes.
- 4.ª)- Construir llocs de repòs apartats de la circulació.
- 5.ª)- Tenir un mínim de condicions sanitàries.

La gran oportunitat ens la brindà el ciutadà que ens va llegar el Passeig del Sió. Aquesta zona, en la seva gran majoria, de propietat municipal, es troba situada al centre de la Vila i ja es troba, parcialment, acondicionada de jardineria.

A part d'aquesta zona verda que abastaria des de l'Institut fins a la carretera de Tàrrrega a Artesa de Segre, n'existeixen d'altres que podrien ésser declarades com a tals.

El Parc Municipal de St. Francesc i el promontori del Castell. Serien, aquestes, les que podríem denominar zones verdes «de barri». En efecte, cal pensar que la població que viu al casc antic paral·lel als Extramurs Circumvallació, utilitzaria, més freqüentment i a més curta distància, aquestes zones i, amb molt menys freqüència, la del Sió.

Tot això significa que Agramunt seria una d'aquelles excepcions de població amb una zona verda ideal, sempre que s'hi destinés un cert pressupost anual a revitalitzar-les, sanejar-les i conservar llurs existències.

És important assenyalar que la vigent Llei sobre Règim del Sòl i Ordenació Urbana entén com no englobades el capítol de zones verdes públiques, ni les zones esportives, ni les d'equipament escolar comunitari o bé altres serveis públics.

Llenya i Carbó

F. Santamaria i Fills

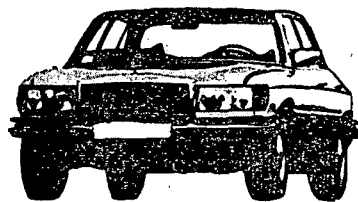
Santa Esperança - Telèfon 390387

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

Garatge

VIDAL

Li ofereix els seus serveis en tot lo referent al ram de l'automòbil.

Presupostos sense compromís

Plaça Pou, 9
Tel. 39 08 63

AGRAMUNT

La veu de "La Senyera"

El Congrés i la seva importància

Creiem que és necessari de fer sobresortir la importància que té el congrés per a totes les comarques d'arreu dels Països Catalans i sobretot de les zones rurals més marginades, com és el nostre cas, de les comarques de les terres de Lleida o el que s'anomena la Catalunya pobra.

La importància que es realitzi aquest congrés ens permet de fer una anàlisi realista i objectiva de la nostra situació dins el marc actual de Catalunya, així doncs, el que a Agramunt arribem a formar un secretariat local és una necessitat i sobretot que comencem estudis de la problemàtica local mirant d'emmarcar-los dins dels vint-i-cinc àmbits; això ens permetrà de donar a conèixer a la resta del país, i inclús a molts de nosaltres, què és el que en realitat tenim, el què ens falta, i què és el que necessitem.

Per fer això, hem d'aconseguir que tot el poble s'integri al congrés, ja sigui a nivell individual, d'entitat, d'ajuntaments, de partits polítics, etc. o bé, almenys, hi donin el seu suport, ja sigui moral o econòmic, i el més important, que és, treballant en algun àmbit, és a dir, hem de procurar ser molts per te-

nir una força i capacitat de treball, ja que si tenim estudis fets de les nostres necessitats, arribarà un moment en el que sabrem el que demanar i com demanar-ho.

Des d'ací estem fent una crida, no sols a tots el qui resideixen tot l'any a la vila, sinó també a aquells qui estimen Agramunt sense ser-hi.

Hem de recordar sobretot, que tots hi som necessaris, ja que uns podem ajudar a fer treballs, al temps que altres, degut a la seva capacitat professional, els poden dirigir i organitzar, encara que siguin molt senzills, tots són estudis positius.

Agramuntins, si estem interessats a resoldre els nostres problemes, tots hi som necessaris i tinguem en compte que en treballar per al congrés, treballem per Agramunt, les nostres comarques i per Catalunya.

No deixem que mai se'ns pugui dir que Agramunt no vàrem arribar a aconseguir una fita per falta d'organització i col·laboració de la gent.

Creiem que hem de començar, i així, doncs, unint-nos, parlem i treballem en un sol cos, que és el Congrés.

COMISSIO DE PREMSA

AGENDA — Ve de la plana 3

DIA 6 — REUNIO AMB EL SR. BISBE

A les Escoles Nacionals, a les 5 de la tarda, el senyor Bisbe d'Urgell presidirà una reunió de persones representatives d'Agramunt i comarca. El tema a tractar fou el de la disminució progressiva de vocacions sacerdotals i, per conseqüent, la seva problemàtica.

DIA 6 — VAGA DE TRACTORS

Avui al migdia han tornat els tractors dels pagesos d'Agramunt i Comarca (quasi la totalitat) que s'havien solidaritzat a la vaga convocada per la Unió de Pagesos (arreu de Catalunya, per agermanar-se a la vaga dels pagesos de la resta de l'Estat Espanyol), per a reivindicació d'uns preus justos i d'altres problemes del món camperol, amb el lema de "Volem viure de la terra".

Tret dels de Montclar, que durant aquests cinc dies han estat estacionats en senyal de protesta a la carretera C 1313, sector Artesa de Segre-Ponts, els restants ho feren a la carretera N II, sector Cervera-Tàrraga.

Es decidí d'anar a la vaga, en les assemblees convocades a cada poble el diilluns dia 28 de febrer.

DIA 10 — TENNIS

Aquest vespre, els socis del Club Tennis local han celebrat assemblea extraordinària a Kipps. Malgrat la poca concurrència de socis —d'uns 220 que són sols n'hi assistiren 18— es prengueren els següents acords: augment de les quotes d'entrada i anual i construcció d'una tercera pista de tennis.

DIA 11 — TEATRE AL CASAL

Patrocinada per l'Obra Cultural de «La Caixa» —que convidà tothom a assistir-hi— i presetada pel grup de teatre KORE, s'ha representat a les 10 de la nit l'obra «Un bagul groc per a Nofre Taylor» d'Alexandre Ballester. Un públic nombrós —quatre centes persones o més—, amb molta gent jove, aplaudiu llargament la representació.

La flama de la llengua catalana, un símbol del poble català

Així titula el n.º 107 del "CORREU DEL DIJOURS", en la seva primera pàgina, unes entrevistes realitzades envers La Flama de la Llengua Catalana, títol, que diríem, més que encertat.

Els orígens de la Flama daten de l'any 1968, any del centenari del naixement de Pompeu Fabra, quan la Federació Catalana de Muntanyisme organitzà la diada de la flama de la llengua catalana. Aquesta, fou encesa a Prada, a la tomba de Pompeu Fabra, i portada a Montserrat on s'hi encengué la llàntia que des de llavors no s'apaga mai.

A partir de l'any 1970 la Federació Catalana de Muntanyisme es preocupà que cada any es renovés aquesta flama; aquest any, el Centre Lleidatà, amb motiu del cinquantè any de la seva fundació, sol·licità a la Federació Catalana de Muntanyisme de poder organitzar aquesta vuitena renovació, conjuntament amb totes les entitats federades de les terres lleidatanes.

El recorregut de la Flama es desenvolupà més o menys així:

El dia 13 de febrer anà a la tomba de Pompeu Fabra on s'encengué la torxa, a càrrec de les entitats de la Catalunya Nord, i fou dipositada al monestir de Sant Miquel de Cuixà. El dia 17 fou recollida i passà pels pobles: Vilafranca de Conflent, Montlluís, Puigcerdà, Puigmorens i Andorra; l'endemà: la Seu d'Urgell, Organyà, Coll de Nargó, Oliana, Solsona, Ponts, Artesa de Segre, Isona, i Tremp. El dia 19: Balaguer, Lleida, Mollerussa, Bellpuig, Tàrraga i Cervera. L'endemà, a peu, es marxà a Montserrat.

En arribar a Montserrat el pare Abat digué una missa, dins de la que tingueren lloc les ofrenes i la lectura del missatge; després, hi hagué la renovació de la flama en la qual s'hi encengué la llàntia instal·lada amb aquest motiu a l'atri.

Al cor de Catalunya, Montserrat, en el sector presidit per la imatge escultòrica de Joan I, està penjada la llàntia, dipositària de la flama, feta de ferro forjat, bronze, vidre i ceràmica; en ella està escrit: "L'encengué la fe, la portà l'esforç, la manté la voluntat d'un poble; i són els monjos del monestir benedictí de la Verge de la Moreneta els qui es cuiden que aquesta flama no s'apagui mai".

COMISSIO DE PREMSA

TAPISSATS DE COTXES I MOBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaça Pou, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

Cooperativa Agropequaria de Guissona

Pinsos Compostos

**Escorxador general
Frigorífic**

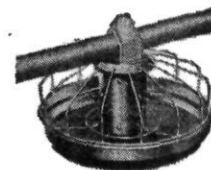
**Medicaments i
Assistència Tècnica**

**Material per a la
Ramaderia**

Secció Agrària

Tels. 22, 40 i 77

GUISSONA

inventari de riella

LA PLANTA D'AMETLLERS

per Guillem Viladot

La planta d'ametllers és, podríem dir, una unitat agrària que mesura espais de pagès, àrees camperoles. A la primavera, des de dalt del Pilar d'Almenara, és incitant i serenador veure la Plana d'Urgell, la Ribera del Sió i bona part de la Segarra, amb la florida dels ametllers estesa damunt seu. S'ha de ser molt murri per a no sentir-se bona persona, vull dir per a no deixar sortir més enllà de la pell aquesta vibració de sentiments i d'entranyes que ens sacseja quan som testimonis dels fets naturals que ens embolcallen i proclamen la nostra naturalesa i la magnifiquen.

(En un balcó del poble, un xicot llegeix: "Per què cal demanar a l'home quelcom més difícil que la donació de tot el que té:" l'home ha de donar tot el que és. En la vida no hi ha models prêt a portar. I si algú creu que la vida és identificar-se amb alguna persona, amb algun mite, amb algun carisma, va errat, i haurà de canviar el seu concepte de la vida. La vida l'ha de veure cada home com si cada home fos un poeta: donant tot el que és).

Una planta d'ametllers florida és quelcom molt respectable. Totes les plantes d'ametllers florides alhora, donen d'aquest tros de país una mesura que ens agermana: en la llum, en l'ordre, en el propòsit, en la utopia. Però les plantes d'ametllers cada dia escassegen més. La protecció estatal de les gramínies, i la temptació industrial —salari fixe, seguretat social, vacances pagades, setmana de quaranta vuit hores...— ha fet que el pagès arrenqués molts arbres, gairebé tots els arbres, tot el plantat.

(El xicot que llegeix en el balcó gira full: "Donar-ho tot, com un poeta, per tal de prendre part en la creació de l'art, de l'amor, del pensament, de la història. Crear és ser protagonista d'una dialèctica. I ser home, i sobretot ser jove, és concebre cada dia, des d'ara, una vida nova, una manera de viure radicalment distinta. O es sofreix el destí o es construeix la història).

Els bancals i les parades sense ametllers s'han convertit en àrees uniformes on les màquines entren i surten, i es mouen, amb tota llibertat. Però encara queden plantes d'ametllers. Al seu costat, quan el defora sembla —blat i ordi— disfressat de mar i d'or, emergeix l'espectacle esbatanador de les segobatadores. Una segobatadora és el testimoni de la naturalesa per part de l'home. Es veritat que el blat continua germinant de la mateixa manera, però el procés ha estat dominat en allò que és possible de dominar.

(En la mateixa plana, el xicot del balcó segueix llegint: "Cal escoltar la joventut, allò que denuncia i allò que anuncia, perquè és el joventut a qui correspon el seu protagonisme. Cada generació és separada de l'anterior per una revolució. Aquesta vegada, però, el salt, va més enllà, perquè sembla que transcendeix l'estricta oposició o enfrontament clàssic de societat política i de societat ideològica. La societat en la qual vivim hi som des del Renaixement. Però aquest Renaixement, com a tal, ja no dóna més de sí. El salt d'ara, el pas de la generació immediatament anterior a l'actual, implica un canvi triple: des de les estructures, des de les consciències i des de la cultura. Estructures eminentment científiques i tècniques; consciències lliurades a haver d'eleger entre el dogmatisme d'una raó positivista; i cultura en revisió constant de la seva finalitat, per tal que sigui un projecte civilitzador de participació).

(Durant uns moments, el balcó ha quedat solitari, però al cap d'uns minuts torna a ocupar-lo el xicot del llibre a les mans. Ara llegeix: "Quin és el motor d'aquest canvi? Totes les forces que hi ha, des de sempre en la societat; però que des de sempre s'han dissimulat de grat o per força. La societat és el que és: una realitat objectiva que té les seves contradiccions i, per tant, els seus problemes que cal resoldre. La societat, per tant, no és una cosa feta segons un patró subjectiu, una essència, una programació irreal, un model estàtic. No hi ha un model a seguir, no hi ha programació prèvia, no hi ha essència, no hi ha subjectivitat que valgui si no és per la violència, doblegant la nostra existència de cada dia. La societat és un procés que es realitza cada moment, però com que aquest procés ha estat encallat fins ara, es fa necessari un motor que el posi en marxa, i que l'acceleri. De fet no es tracta d'abandonar res, sinó de lliurar-ho tot, transformant el que es pugui. Sense lliurament tornariem al carreró sense sortida de sempre, una societat en la qual l'expansió de tots plegats no seria possible perquè cap de nosaltres no podria disfrutar mai de veritable independència. Cadascú, des del seu partit, des del seu sindicat, des de la seva església, des de la seva comunitat s'ha de sentir interpel·lat per aquests esperit d'autodeterminació que informa la societat nova...").

Cadascú, des del seu bancal d'ametllers hauria de mirar cap al Pilar d'Almenara, i més enllà. Cadascú des del seient del tractor o de la segobatadora, també. El Pilar d'Almenara és un punt de referència geogràfic i històric. Però no ho és tot. Més enllà hi ha més geografia, més història: més parades d'ametllers, més pobles... Però res no serà res sí, de fet, no hi ha una ruptura geogràfica i històrica, fins i tot si no s'arrenquen les plantes d'ametllers i s'ordena el tros d'una altra manera: la que retingui la gent als llocs on són més doctes. Perquè no és veritat el refrany antic, "blat hi feren els nostres avis, fem-hi blat i serem savis". La fidelitat a terra no vol dir pas servir la rutina de sempre, el límit que ens restreny, el respecte que ens inhabilita. No vol dir pas, tampoc, subjecció a cap mite, a cap carisma, a cap litúrgia. La terra, la pròpia, és el primer camí cap a la llibertat.

LA GENERALITAT I

Creiem que fóra convenient de fer una mica de memòria d'allò pel que lluita en aquest moment tota l'oposició democràtica de Catalunya: l'Estatut i la Generalitat.

Es evident que en els llargs últims anys ens han amagat la nostra història i el que és mes trist és que ens l'han tergiversada. Sortosament la veritat històrica preval, surt a la llum un dia o altre i ara ho fa per donar suport als arguments clars i nets dels qui demanen el retorn d'allò que la força de les armes ens prengué per dues vegades: les Institucions del nostre País.

En 1289 les Corts de la Corona Catalana-Aragonesa nomenen unes comissions per a que reunissin els subsidis reials. D'aquestes comissions arrenca la institució de la Generalitat, que era una delegació permanent de les Corts al Principat. Al principi, les seves atribucions foren solament econòmiques però ben aviat foren també polítiques. Primer s'encarregà de la defensa del Principat. Després tractà qüestions polítiques tan importants com la regència del regne o la defensa de les Institucions, lleis i privilegis de Catalunya, defensa que la portà a dirigir l'aixecament del poble en contra del seu rei Joan II, quan aquest atemptà contra la constitució catalana. Cal recordar que els tres regnes de la corona d'Aragó —Principat, València i Aragó— estaven units per una estructura de tipus federal. Ferran II anà minvant els seus poders polítics i la convertí en un organisme administratiu. Pel decret de Nova Planta —1717— fou suprimida, com a institució de les Corts, per Felip V de tan nefasta memòria per als catalans. Cal tenir present que la unió de la Confederació Catalana-Aragonesa amb el regne de Castella, no es portà a terme amb el casament de Ferran II i Isabel I i que solament el seu nét Carles I fou sobirà dels dos regnes però conservant cada un d'ells la seva pròpia estructura política, administrativa, judicial i cultural. Aquestes estructures, però, hagueren de ser defensades moltes vegades davant la política imperialista i centralitzadora que la nova dinastia dels Austries intentà posar cada vegada més. La guerra dels Segadors és l'exemple límit d'on arribaren els catalans en la defensa de la seva nacionalitat. Es l'onze de setembre de 1714, quan Catalunya cau vençuda per les armes, l'inici del procés unificador borbònic i l'intent —no aconseguit malgrat els sofriments i les humiliacions— de l'absoluta desnacionalització del nostre País.

Durant el període que va de 1716 a 1931 la lluita dels catalans per reconquerir l'autonomia fou constant: Memorial de Greuges de 1760, Oferiment de l'antiga Corona d'Aragó al pretendent carlí Carles VI a canvi del reconeixement nacional en 1849. Assemblea del Partit Federal Català (1883). Bases de Manresa (1892). Estatut d'Autonomia de Catalunya (1919). Constitució provisional de la República Catalana i d'altres més al llarg d'aquests dos-cents anys.

El 17 d'agost de 1930, totes les forces republicanes de l'estat espanyol es troben a Sant Sebastià per tal de formar una coalició que portés la Segona República. La delegació catalana posà com a condició prèvia a tota negociació l'acceptació pels

espanyols del dret dels catalans a les seves llibertats nacionals i al principi d'autodeterminació expressat en un estatut d'autonomia. Les forces republicanes espanyoles acceptaren el compromís de respectar aquests principis.

El 14 d'abril de 1931, després de la victòria dels republicans en les eleccions municipals del dia 12, el regidor de l'ajunta-

DOCUMENTS POLITICS ANTERIORS A L'ESTATUT

1885: "MEMORIAL DE GREUGES" (o "BASES DE MANRESA")

—Fou la primera manifestació del catalanisme polític. El seu contingut tenia un caire constitucional que, d'alguna manera, podria interpretar-se com el primer pas cap a un ESTATUT D'AUTONOMIA.

1898: "EL MISSATGE A LA REINA REGENT"

—En motiu de la vinguda a l'exposició universal de Barcelona de la reina Maria Cristina, la Lliga de Catalunya, li lliurà el missatge. Aquest era una afirmació de la personalitat de Catalunya.

1898: "EL MISSATGE A LA REINA REGENT"

—Vol ésser una mena de programa o alternativa econòmica i política, capaç de fonamentar i viabilitzar una gran empena regionalista en un moment de crisi aguda produïda pel desastre colonial. Els seus signataris varen ésser els cinc presidents de les anomenades "entitats econòmiques de Barcelona".

ment de Barcelona, Lluís Companys proclamà, abans que ho fessin a Madrid, la República. Mitja hora més tard, el líder de l'Esquerra Francesc Macià, proclamà l'Estat Català integrat a la Federació de Repúbliques Ibèriques. Ràpidament arriben a Barcelona tres representants del Govern Provisional de la República per tal de parar l'audaç cop del líder català. Després de llargues converses, formalitzen un pacte pel qual Catalunya redactaria un Estatut que seria sotmès a l'aprovació de les Corts Espanyoles.

El dia 21 d'abril queda restaurada la Generalitat, que fixa els seus òrgans de govern: Consell o Govern Provisional, Diputació o Parlament Provisional de la Generalitat i els Comissaris que tindrien al seu càrrec els serveis de les extingides Diputacions Provincials. El 24 de maig és elegida entre tots els consellers municipals de Catalunya la Diputació pro-

L'ESTATUT DE CATALUNYA

visional que nomenà una comissió per redactar un avantprojecte de l'Estatut —Estatut de Núria— que, aprovat per la Diputació Provisional, passà a ser votat pels Ajuntaments i poble de Catalunya. De tots els regidors sols quatre ho feren en contra i els vots populars en foren contraris 3.286 d'un total de 792.574 electors. El Butlletí Oficial de la Generalitat publicava oficialment la voluntat del Poble de Catalunya el

presentatiu és la Generalitat. Disposa de la cooficialitat del català i el castellà. Que tindrien la condició de catalans tots els que tenien dret de veïnatge i que mai aquests no gaudirien de menys drets del que tinguin en la Constitució de la República. A la Generalitat li corresponen les atribucions de legislació i execució del règim local, l'organització de l'àrea jurisdiccional, legislació civil i alguns aspectes de la sanitat, serveis industrials, comunicacions i ensenyament.

L'Estatut, més que precisar el funcionament institucional intern del país, el que feia era assenyalar o marcar les relacions de competència d'ambdós governs, el central i el "regional". Per aquest motiu calgué que el Parlament de la Generalitat redactés un Estatut Interior o Constitució que marqués el sistema de govern català. Aquesta Llei Fonamental assenyala entre altres coses, que la capital de Catalunya és Barcelona; la llengua pròpia, la catalana; la bandera, la de les quatre barres en fons groc. La igualtat dels cònjuges. Que la riquesa del país està subordinada als interessos de l'economia general. L'obligatorietat de l'ensenyament primari, que serà gratuït i català en llengua i esperit. L'assistència social és un deure de l'estat i que seran intervingudes per la Generalitat les de caràcter privat. No hi ha religió oficial. La Generalitat és l'organisme jurídic de l'autonomia de Catalunya i està compost pel Parlament, el President i el Consell executiu o Govern. La competència, elecció, relacions, etc. d'aquestes institucions així com també la funció judicial, el Règim local i les finances queden expressades en l'articulat d'aquest Estatut Interior.

Malgrat les nombroses dificultats tècniques i polítiques, lentitud en el traspàs de serveis, manca de diners, recel del govern central, etc. s'aconseguien grans millores en diversos sectors i es promulgaren algunes lleis que marcaren un gran avanç social: Igualtat dels drets de la dona, reconeixement dels fills il·l·legítims, rebaixa de la majoria d'edat, modificació dels drets d'herència, Llei de Contractes de Conreu, i d'altres.

Els esdeveniments foranis trencaren, però, aquesta tasca que tot just es començava a fer. Una tasca d'engrandiment d'una Catalunya agermanada amb la resta dels pobles de l'Estat Espanyol.

Ara, en aquests dies de pre-democràcia, han tornat a sortir a la llum les reivindicacions autonomistes del poble català. I ho ha fet amb l'Estatut de 1932. És evident que moltes persones argumenten que demanar un document que data de més de quaranta anys, i ja aleshores era petit, en ple 1977 no és convenient ni pràctic. Les forces democràtiques de l'oposició exposen que no és precisament la lletra de l'Estatut el que interessa sinó que és el seu esperit. És a dir, les Institucions polítiques catalanes de la Generalitat —Parlament, President, Consell i Tribunal de Cassació— el que es reivindica i que aquestes Institucions emmarcades en l'Estatut de 1932 tenen una legitimitat històrica de gran força legal, ja que fou el que el poble votà i mai no revocà.

DEL CATALANISME, D'AUTONOMIA DE 1932

1907: "PROGRAMA DE LA SOLIDARITAT CATALANA"

—Es un programa elaborat per totes les forces polítiques de signe català, integrades en la SOLIDARITAT CATALANA, en un moment polític transcendental. El professor GONZALEZ CASANOVA diu, referint-se a aquell programa, que en ell "resideix la clau de tot el catalanisme polític del futur —teòric i pràctic—, i també —com no podia ésser d'una altra manera— de tota la dialèctica que relacionarà els catalans amb l'Estat espanyol fins el 1939".

1918: "BASES PER A L'AUTONOMIA DE CATALUNYA"

—Fou un autèntic Estatut d'Autonomia elaborat per una comissió mixta de parlamentaris i consellers de la Mancomunitat y presentat a les Corts de Madrid per la seva discussió i aprovació. Els grans conflictes socials i polítics, extraordinàriament greus a Barcelona durant els anys 1918/1923, feren inviable l'intent autònom per a Catalunya.

dia 11 d'agost de 1931.

El mes de setembre de 1932 era aprovat per les Corts Espanyoles l'Estatut de Catalunya. Aquest quedava molt retallat en comparació amb el que el poble català havia votat massivament l'any anterior, faltant així al Pacte de Sant Sebastià en el que adquiriren el compromís de respectar la voluntat del catalans. Però així i tot, fou ben rebut ja que representava el recobriment de les institucions històriques de govern del nostre País. Aquesta era la importància de l'Estatut ja que, com més endavant veurem, els poders que aquest conferia als catalans eren molt més limitats que els que té qualsevol país d'un Estat Federal.

L'Estatut de Catalunya de 1932 diu que Catalunya és una regió autònoma dins l'Estat Espanyol i que el seu òrgan re-

Primextra líquido

**La solución a todos los problemas de
deshierbe en su cultivo de maíz.**

**Primextra líquido, un nombre nuevo para el
agricultor.**

Este nuevo logro de Ciba-Geigy, es el más reciente eslabón en la larga cadena de nuestros herbicidas selectivos para maíz, que, manteniendo todas las conocidas ventajas de nuestra actual gama de herbicidas, introduce dos sustanciales mejoras:

**1.— Completo control de las malas hierbas de hoja estrecha
(gramíneas), además de eliminar el resto de malas hierbas.**

Esto lo consigue Primextra líquido, gracias a su amplio espectro de actuación, teniendo un doble efecto complementario sobre las hojas y raíces de las malas hierbas, tanto si se aplica inmediatamente después de la siembra, en pre-emergencia o en post-emergencia precoz.

2.— Seguridad para los cultivos que seguirán al maíz.

La duración del efecto herbicida del Primextra líquido está calculada de tal manera, que no exceda de la duración del ciclo vegetativo del maíz.

Para que su manejo resulte aún:
— más seguro, más cómodo, más fácil,
lo presentamos en forma de líquido autosuspensible.

Primextra líquido, el producto que Ud. esperaba.

Primextra líquido, está inscrito en el Registro de Productos Fitosanitarios, con el número 12.583/81.

Peligrosidad general (O.23.2.65)	Categoría A
Baja peligrosidad fauna terrestre	Categoría A
Mediana peligrosidad fauna acuícola	Categoría B

Quedamos a su disposición para facilitarle información más completa. Solicite nuestro material informativo o una visita.

Ciba-Geigy, Sociedad Anónima
División Agroquímica
Apartado 1628
Barcelona

Solicítelo a nuestros distribuidores o a nuestra Delegación en Lérida:
Ciba-Geigy Sociedad Anónima
Mosén Reig, Letra A
Telf. 23 28 91

CIBA—GEIGY

Creadores de productos químicos para una agricultura moderna.

Primextra® líquido

® = marca registrada de Ciba-Geigy, S. A., Basilea (Suiza).

Filiació del Català

Roma, en la seva expansió imperial, va dur la seva llengua, el llatí, a tots els racons de les terres conquerides. La seva cultura era superior a la de les terres de conquesta i s'imposava la llengua com a vehicle d'unió entre elles.

El llatí del poble i dels escriptors clàssics era, però, diferent, a causa de les diverses parles de les regions anexionades.

A la desfeta de l'Imperi Romà, s'accentuà la disgregació de la llengua llatina, la qual ja es trobava bona cosa malmesa, durant i al llarg de l'època imperial.

A través dels invasors del nord (bàrbars) primer, i del sud (àrabs) després, els pobles d'Europa, abans dominats pels romans, formen les primeres llengües neollatines, primer parlades que no pas escrites, ja que en l'escriptura encara s'emprava el llatí. Arriba, però, un moment en què, aquest llenguatge, ja és completament estrany al poble i és llavors quan s'escriu en la parla autòctona, influenciada, com veiem, pel llatí. Es així com neixen, el romanès, l'italià, el francès, el provençal etc. i a la Península: el català, el castellà, i el galleg o portuguès.

Totes elles, tal com hem vist, són llengües neo-llatines filles del llatí i per tant germanes.

Avui, el català, és la llengua vernacle parlada als Països Catalans, en les seves varietats dialectals, com és normal i lògic en totes les llengües vives del món sencer. Aquestes varietats les trobarem en les franges, que a Catalunya en diem: català oriental i català occidental; el valencià, al País Valencià, i el mallorquí o baleàric, a les illes Balears. El català occidental i el valencià, de fet, quasi el podríem reduir a una sola varietat, perquè són molt semblants entre ells —Jaume I, quan va emprendre la conquesta del País Valencià, s'endugué molts soldats, i també donzelles, de les comarques lleidatanes— és per això que les dues zones dialectals catalanes són tan similars.

Les esmentades terres, tenen l'extensió d'uns setanta mil quilòmetres quadrats, hi ha en elles, mil sis-cents municipis, més de cinquanta ciutats, cinc-centes-seixanta viles i més de quatre mil llogarrets o poblats. Els seus habitants es calculen en més de set milions de persones.

P. MORA

Saló

Riart

BELLESA I ESTÈTICA
PER A LA DONA

- MAQUILLATGES
- Depilació a la Cera
- MANICURA

Guimerà, 14 Agramunt

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

MES DE FEBRER

NAIXEMENTS:

M.ª Angels Vidal i Baró dia 22

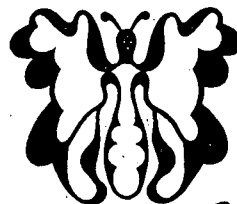
DEFUNCIONS:

Claudi Dionisio José dia 1
Josepa Vidal Vilaseca > 6
Manel Grau Vidal > 11
Jaume Muntané Sala > 22
Ramon Jové Millanes > 23

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE FEBRER

Dia	9	1	litres m. ²
>	11	9	>
>	20	4	>
Total		14	litres m.²

L'Observador: DEUDAT PONT

ACAPULCO

BAR-RESTAURANT
DISCOTECA

AVDA. DE LERIDA Nº11 Monzón (HUESCA)
TEL 40 01 85

Direcció: RAMON INGLÉS (Crith)

¡ATENCIÓ SENYORA!
*Guardi neta la seva roba,
és millor, i quan la necessiti
la tindrà apunt.*

És un consell de

Tintoreria safas

Sió, 29

AGRAMUNT

**Si compareu,
elegireu
Viladàs**

Xocolata *Viladàs*

Estació Servei Agramunt

Pista - Terrassa - Piscines - Discoteca - Snack-Bar

Restaurant

Telèfons 390202 i 390802

Secció d'Engràs i Lubrificants

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 02 08

FIBAL

Sastreria i Confeccions per a Cavaller i Nens

Plaça del Pou, 14

Telèfon 39 07 36

AGRAMUNT

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Avda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES

Valls d'Andorra

Homes i Tractors a la Carretera

(Una improvisada escola de mentalització i de democràcia)

Un bell matí de març, una setantena de pagesos de la Ribera endegaren llurs tractors i, carretera amunt, fent camí i història, s'establiren al llarg de la carretera, de més trànsit, de les terres de ponent.

Quasi alhora, els motors deixaren de fer soroll i, sense adonar-nos-en ben bé, en un tancar i obrir d'ulls, aparegueren noves formes d'acció i de convivència.

Dins un ambient d'alegria i, per què no, de novetat, aquí i més enllà ens saludàvem; les converses es feren enriquidores i extensives. Companys pagesos de l'alta Segarra, amics i coneguts de les contrades més enllà de Guissona, veïns de la Ribera, uns i altres confraternitzaren i manifestaren llurs opinions entorn l'acció que s'anava galvanitzant.

Començà ben aviat a parlar-se d'una assemblea on hi fossin representats tots els pobles. Al bell mig d'un erm i a l'hombra d'una casa abandonada, amb un mínim imprescindible de mitjans tècnics, es nodrí un primer contacte humà, que, moment a moment, aniria assolint una mena de vessant comparable a un tipus d'escola informal, amb una extraordinària capacitat d'aprenentatge. Un dels primers fruits fou la creació de les corresponents assemblees dels pobles, imprescindibles per donar vida a un mínim organigrama intern: nomenament de delegats per nodrir la plataforma semi-elaboradora dels punts a discutir en cada assemblea general, elecció dels membres encarregats del servei d'ordre del grup, així com també de control de gent i tractors dempeu, torns de guàrdia de nit i, fins i tot, una mena de caixa comuna de diners per cobrir, a més de les despeses generals de tota la manifestació, les mateixes necessitats particulars de cada poble. I tot això, a primera vista tan complex, es duu a terme molt de pressa i amb una extraordinària disposició. Hom podria pensar en les moltes dificultats que sorgiren en un intent semblant àdhuc en circumstàncies més favorables.

L'assemblea general —una cada dia— quedà de bon antuvi convocada per a les quatre de la tarda, mentre durés la manifestació; era l'acte més important; era l'instrument general d'informació, de gestió i d'execució. Fou un marc on tothom podia manifestar públicament el seu parer. Dia a dia anà augmentant el seu prestigi fins al punt d'ésser un acte molt nombros.

En un altre ordre de coses, al moment d'escriure aquestes ratlles —tercer dia de carretera—, la reivindicació seguia amb molta força i, el diàleg era cada cop més intens i objectiu.

Es difícil, a hores d'ara, preveure la sortida d'aquesta situació inèdita. Tampoc no sembla previsible el grau d'eficàcia en l'aspecte reivindicatiu. Amb tot, una cosa pot semblar força palesa: Aquestes jornades de manifestació pacífica amb els tractors a la vora de les carreteres deixaran un fort i inesorable impacte en la mentalitat pagesa.

Qui no haurà descobert el regust agradable d'una acció estabilitzada en el diàleg i en la decisió comunitària?

Qui no haurà descobert la força de les assemblees, quan aquestes s'assenten en el pluralisme i la llibertat acceptant, a la vegada, tots els entrebancs, com un fenomen lògic de maduració i de creixement?

Qui no haurà pensat en les possibilitats immenses d'una societat en la que s'acceptessin com a model les decisions majoritàries i es bandegés definitivament allò que moltes vegades solament és fruit d'una decisió unilateral?

L'entesa d'un grup nombros de gent és una tasca força difícil... però, veritat que és agradable el resultat quan aquest, alguna vegada, s'aconsegueix?

L'estada a la carretera crea molts problemes, es corre el risc de radicalitzar actituds i, com a resultat, podria molt bé desunir en lloc d'enfortir lligams. Tots sabem que qualsevol situació conflictiva és un interrogant, i l'experiència ens diu que l'agressivitat humana està massa vegades a flor de pell. Ara bé, cal pensar que la nostra societat es planteja una situació de canvi i, aquesta realitat a ningú no li pot ésser lícit oblidar-la; seran anys difícils, complexos però, al meu modest entendre, positius. La llibertat, el diàleg i el pluralisme democràtic podrien ésser les fites en aquest moment històric.

Voleu dir que el breu aprenentatge de compromís públic, provocat per les hores de convivència a la carretera, no ens serà profitós?

De veritat, caldria que tots els pagesos així ho esperéssim. Podria esdevenir, de ser així, un temps molt ben aprofitat.

NOTA: A la redacció li ha semblat oportú de fer un parèntesi a la sèrie d'articles que s'havien encetat en aquesta pàgina; la raó fonamental són els esdeveniments de la manifestació pagesa iniciada quasi alhora de tancar aquesta edició. S'espera, en altres edicions, el poder continuar-los.

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

Per a un bon servei

Funerària
(Casa Romà)

Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.

Mercè, 19
Tel. 390309

Rapidesa.. Economia.. AGRAMUNT

Presentació del Congrés de Cultura Catalana

El dia 20 de febrer fou presentat, en la sala teatre del Casal, el Congrés de Cultura Catalana davant de més d'un centenar de persones. L'acte, organitzat pel grup de joves "La Senyera", estigué dividit en dues parts. En la primera es féu la presentació del C.C.C. per mitjà d'un audiovisual i la segona fou un curt col·loqui entre el presentador i el públic.

L'audiovisual, d'una gran qualitat artística i tècnica, començà amb un poema del nostre company de redacció, Guillem Viladot. Un curt repàs a la història dels Països Catalans des de la plenitud de la seva sobirania política i cultural fins a la cruïlla actual en la que ens trobem com a poble, passant per tots els intents de genocidi que han hagut de sofrir des de 1.714. És evident que si bé es desposseïren de totes les institucions d'autogovern no pogueren arrabatar-nos la nostra identitat com a poble perquè sempre conservàrem, en més o menys grau, segons les circumstàncies de cada època, la nostra pròpia cultura. I aquí hem d'entendre aquesta paraula en el seu sentit més ampli.

De la cruïlla en la que actualment ens trobem en surten tres camins: 1er. Renunciar a la nostra identitat individual i col·lectiva. 2on. Deixar fer i a veure què passarà i 3er. Fer un esforç col·lectiu, prendre consciència d'identitat com a poble, per a redreçar-nos i assolir la normalització del nostre País.

Es evident que no volem escollir el primer camí i proves n'hem donat i si tampoc no podem triar el segon, que a la curta o a la llarga ens menaria irreductiblement al primer, ens hem de posar a caminar ràpidament pel tercer.

El C.C.C., el congrés que fa tot un poble, intenta unir els esforços de tots per tal d'estudiar la situació de la Cultura Catalana i proposar-ne solucions per a un pròxim futur, sensibilitzar els habitants del Països Catalans de l'abast dels problemes i de la necessitat de solucionar-los així com de crear els mitjans indispensables per a que la nostra cultura tingui un desenvolupament normal.

El presentador, en el transcurs del col·loqui, exposà la necessitat de la creació d'un secretariat local del Congrés, per tal d'analitzar els problemes plantejats en la nostra Vila i comarca, així com estudiar-ne les possibles solucions i exposar-les públicament. També cal donar suport, i d'una manera ferma, a les diferents campanyes de sensibilització i molt especialment a les de l'ús oficial del Català i a la del Català al carrer, ja que és la nostra llengua el tret més característic de la nostra cultura.

BERTRAN

ASSEMBLEA AL CASAL

Un any més i una assemblea més — sense "suc ni bruc" en quant a caliu— la del 13 de febrer, quan a dos quarts de dotze i de segona convocatòria el president donava per oberta la sessió a la sala-teatre. A l'escenari, sols set membres de la junta i a la sala dos socis. Al final els que s'hi pogueren comptar no arribaven a la vintena.

D'acord amb l'ordre del dia, el senyor Secretari llegí l'acta anterior, que fou aprovada, així com els comptes del passat exercici del qual queda un remanent disponible en caixa de Ptes. 28.585'87. Havent-se invertit 229.120'07 Ptes. en interessos i amortitzacions. Pts. 57.814'50 en mobiliari. Ptes. 52.304, en maquinària. I Ptes. 24.467'70 en factures d'exercicis anteriors.

Després es prengueren tres acords per unanimitat —quan s'hagué llegit la carta d'un soci, en la que posava els seus punts de vista a la consideració de tots— i que són els següents:

1er. - Tots els senyors llogistes tindran l'obligació d'estar d'alta com associats, perdent en el seu cas tots els drets que en el seu dia se'ls pogués atorgar com a Títol de Llogista.

2on. - Tots els llogistes estaran obligats a contribuir amb la quantitat que jutgi la Junta Directiva, a totes les despeses que ocasioni l'immoble de la Sala

d'Espectacles, com: impostos, contribucions, conservació, millores obligatòries dels seus serveis, etc.

3er. - La quota dels Socis passarà a ésser des de 1er. de gener d'aquest any, de Ptes. 100 de mensualitat.

També, per unanimitat, foren elegits els càrrecs que quedaven vacants de la Junta Directiva, i que corresponen a dos per als socis Fundadors i a quatre per als socis Accionistes, essent-ne elegits per als primers: Emili Torrens Marquilles (reelegit) i Josep M.ª Coll Jové, i per als segons: Joan Añé Sala, Josep Puig Querol, Pere Riera Montañá i Francesc Torres Pla.

Amb un breu col·loqui als "Precs i preguntes" es donà per acabada la sessió.

La nova junta es reuní el dimecres dia 16, per elegir els nous càrrecs, quedant formada de la següent manera:

President: Ramon Bergués Pla.

Vice-President: Joan Añé Sala.

Secretari: Josep Huguet Herbera.

Tresorer: Josep Puig Querol.

Comptador: Josep Bertran Puigpinós.

Vocals: Jaume Bonet Boix, Josep M.^a

Coll Jové, Jaume Cots Solé, Pere

Riera Montañá, Josep M.ª Roqué

Mora, Emili Torrens Marquilles i Francesc Torres Pla.

per SIO: Cors

VAGA: ÉXIT

Un dels problemes que tenen les publicacions mensuals és el temps que transcorre entre el moment en què es produeix el fet noticable i el de la seva arribada al públic. Avui, dia 6 de març, ha finalitzat la vaga dels pagesos i a corre-cuita hem fet aquest petit comentari sense poder analitzar l'esdevenidor amb l'amplitud que es mereix, ja que demà, s'han d'enviar els originals de tots els treballs, que sortiran en aquest número un parell de setmanes més tard.

El món camperol ha viscut uns dies que creiem faran història. Els esdeveniments d'aquests cinc dies de vaga sols són l'inici d'un llarg procés que farà sortir de l'ostracisme un sector de la nostra societat, sens dubte fins ara incomprès.

L'èxit dels pagesos no ha estat en aconseguir una puja dels preus dels seus productes o a donar a conèixer a l'opinió pública els seus problemes. Tot això

és important però, el que ho és encara molt més, és la presa de consciència de classe i la unitat que han aconseguit aquests dies.

L'èxit del vuitanta per cent dels homes d'una classe social determinada, la més tradicional, la més individualista ha estat la solidaritat.

L'èxit d'uns homes que han pogut veure com actuen els mètodes democràtics.

L'èxit de començar a perdre una por que tots portem a dins.

L'èxit del civisme, la mesura i la tolerància.

L'èxit d'una organització de base que ha aconseguit aquesta enorme mobilització.

Creiem que el que ha succeït aquests dies pot ser una gran lliçó per a molts. Una lliçó per a uns i altres.

BERTRAN

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

El Municipi

L'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades el passat mes de Febrer, adoptaren els següents acords:

ESTUDI CONSTRUCCIÓ POLIESPORTIU.

S'accepta la construcció d'unes piscines, amb les seves instal·lacions i annexos, al Camp d'Esports, amb el possible trasllat dels actuals vestuaris, i s'acorda que pel Sr. Arquitecte es faci un detallat estudi sobre el particular i es realitzin les oportunes gestions tocant a la Delegació Nacional d'Educació Física i Esports en atenció a les possibles subvencions

SUBVENCIÓ REPARACIÓ CAPELLA SIÓ.

S'acorda col·laborar amb la subvenció de 25.000 pessetes en la reconstrucció de la Capella del Sió, cal, però, conèixer el pressupost total de l'obra esmentada.

APROVACIÓ COMPTES MUNICIPALS.

Després d'un detingut examen és aprovat el Compte General del Pressupost Ordinari corresponent a l'exercici de 1976, per a la seva remissió al Servei d'Inspecció i Assessorament de les Corporacions Locals.

LLICÈNCIES D'OBRES.

Al Sr. Jeroni Valls Segura, se li concedeix pròrroga de sis mesos per a la construcció d'un pis a la Carretera de Tàrraga.

Al Sr. Jaume Solé Balagueró construcció d'una casa a la partida «Clos».

Al Sr. Miquel Figuera Fontanet, substituir porta metàl·lica a la tenda Plaça Major.

Al Sr. Angel Triginer Fernández, reparació terrassa en Avda. Agustí Ros.

A la Sra. Purificació Jiménez Fernández per a col·locar un graó en la porta de casa, carrer Vilavella.

Joan Barril

Instal·lacions i Reparacions de Fontaneria
Porters Automàtics Pressupostos d'obres
Els ofereix els seus serveis

Tel. 39 06 70

Carrer Castell (Cal Barril)

AGRAMUNT

Tramitacions,
Automòbils,
Passaports i
Expedients
en general

Gestoria FEIXA

Sabateria, 6

AGRAMUNT

Al Sr. Josep Prat Marsol, enderrocar paret hort fins una altura de 1'50 metres i col·locar damunt la mateixa una reixa, en Passeig Josep Brufau.

ATRACCIONS.

A l'Empresa Amorós-Silvestrini per a la instal·lació d'un circ un dia primera quinzena de Setembre.

Al Sr. Francesc Caravaca Gómez, instal·lació salt de Tir durant la Setmana Santa.

Al Sr. Gil Buján Castro, stant de venda de sandvitxs i refrescants, els dies 9, 10 i 11 de Setembre.

OMNIUM CULTURAL.

Cultura en Ruta, instal·lació llibreria ambulat els dies 3 i 4 de Març a la Plaça del Pou.

OBERTURA d'ESTABLIMENTS.

Al Sr. Josep Vidal Huguet, taller reparació de vehicles als Extramurs Sta. Esperança.

CONNEXIÓ CLAVEGUERES.

Al Sr. Genari Romeu Rosell, connexió aigües residuals vivenda al Raval de Puigverd.

COMPTES CAIXA.

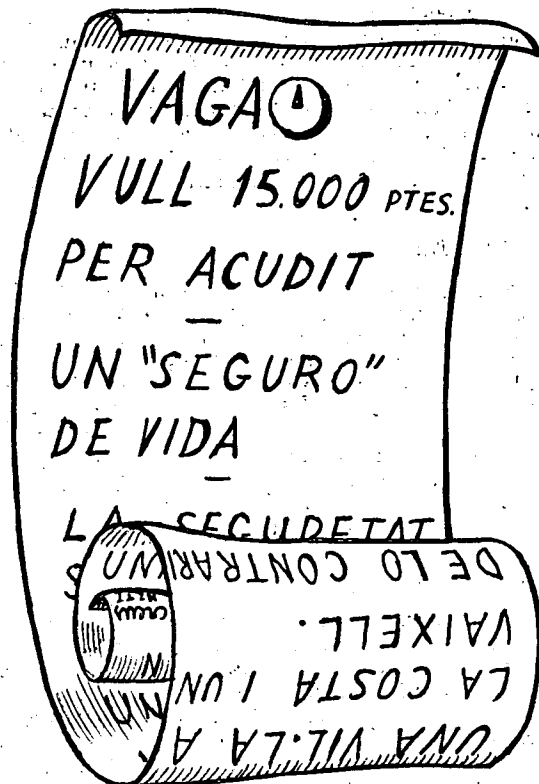
S'acorda la corresponent al quart trimestre de l'exercici anterior.

RECURS AUGMENT CÀNON AIGUA CANAL

Es doni l'enterat a l'escrit de la Comunitat de Regants del Canal d'Urgell, denegant el recurs presentat en relació a l'augment de l'aigua per al subministrament de la població

COMPTES I FACTURES.

Se n'aproven diverses per un total de 792.599 Pts.

NOTA: El Grup Escènic Agramuntí, comunica al públic que la tradicional representació que oferia per la primera Pasqua, aquest any, queda ajornada fins a la segona.

REFLEXIONS SOBRE EL CASAL

REALITATS:

Creiem que és evident per a tothom que prengui una mica de molèstia a pensar-hi, que l'única entitat socio-recreativa que tenim actualment a la Vila, l'anomenada "Societat Cultural i Recreativa Casal Agramunt", des de fa uns anys viu com alentida, ensopida, submergeix d'una manera esllanguida: de records d'un més o menys gloriós passat per alguns, amb indiferència, per a molts, i uns odis minsos i incomprensibles per a uns pocs.

CAUSES:

No hi ha dubte tampoc que, dins un context general, aquest tipus de societats, actualment, han perdut bastant la seva vigència. La força que les portà a constituir-se, els idearis, tarannà, etc., s'han anat minvant, diluint, ja que els problemes i la manera de viure de llavors no són, ni de molt, els d'ara.

REALITATS:

En el cas concret del CASAL, les il·lusions que portà uns homes a fundar-la l'any 1934, fruit de les situacions i problemes que llavors vivien, avui potser no són acceptables ni compreses pels seus mateixos successors, i per això molt menys per les noves fornades d'agramuntins —de soca i arrel o no— que ni tan sols hi veuen la seva tradició històrica dins la Vila.

CAUSES:

La seva força i preponderància, la participació quasi total del poble formant part de la mateixa durant els anys 40 als 60, cal atribuir-la primordialment al fet de la seva exclusivitat: resultant de la situació política d'aquells temps, que la portà a ésser l'entitat dels guanyadors d'un enfrontament trist i calamitos per a tots. En dir això, no pretenem remenar coses passades, ni fer apologies polítiques, sols constatar uns fets que amb la perspectiva del temps ja passat dóna aquesta realitat.

REALITATS:

Deixant de banda la millor o pitjor gestió directora dels presidents i juntes que s'han succeït amb el temps, la progressiva davallada de popularitat i protagonisme d'aquesta entitat a partir dels finals dels anys 60, pot atribuir-se a diferents causes, essent-ne les principals: La inevitable pèrdua d'elements fundadors —que li donaren "l'èsser"— amb la consegüent degradació de les ideologies. La pèrdua del seu "carisma" que n'era l'aglutinant. I, com no! La pèrdua de l'exclusiva en els espectacles —en crear-se noves formes d'esplai— i el no saber o poder evolucionar amb els temps.

RESULTATS:

Avui, aquesta entitat, que encara té més de 500 socis —ja sense el "domini-classista" que podia atribuir-se-li en temps passats— i per tant amb una força potencial de creació i expansió insospitada, es veu desatesa quasi per tots ells. Emprent un símil futbolístic, es pot dir: són d'un equip, cotitzen per mantenir-lo, mes... no senten "els colors", incomprensible!! No? Es pot argumentar: ...no és tan clar i senzill el plantejament, ...que encara hi ha traves, ...no és de tots per igual, ...els fundadors, ...els llotgistes, etc. Bé, és cert, hi són, mes també hi ha unes assemblees generals, unes juntes, i poquíssims es prenen la molèstia d'assistir-hi amb desig

de veritable col·laboració a les primeres i menys encara de formar part de les segones, on es decideix el present i pot canviar-se el futur amb els acords de la majoria. Fa pena d'assistir-hi a una d'aquestes assemblees per l'ambient que hi regna. Faria riure, si no fossin tan tristos els resultats, veure com, quasi tothom, fuig com d'un empestat d'un possible nomenament de junta. Es indignant constatar el poc civisme d'alguns i la indiferència de molts en malmetre les coses que són de tots. I no s'entén l'actitud del soci que vol donar "drets" a a convilatans que no hi tenen "deures" —a no voler-hi formar part, cosa molt respectable— sense adonar-se que van en contra dels seus propis interessos.

CAUSES:

Dóna la impressió com si es fos soci per força, i que aquesta obligació a ser-ho porta inconscientment a combatre aquesta "tirànica imposició". Potser es viu encara de records d'estructures passades i avui aquests "clixés" ja no són vigents. Sembla també com si el ser soci fos una cosa "abstracta", que no va per a un mateix, malgrat es pagui la papereta cada mes i que això dóna dret a la crítica —moltes vegades despietada— i que els altres, o algú, ja resoldran els problemes que entre tots creem i que, per tant, són de tots.

CONCLUSIO:

Pensem que cal plantejar-se seriosament i amb realisme la greu crisi per la que passa el CASAL. Reconèixer que aquests "amagar el cap sota l'ala", "qui dia passa any empeny" no condueixen enlloc i que no es pot ignorar per més temps, que cal buscar-hi solucions i amb "mea culpa" a tots els nivells. Als socis-fundadors o als seus successors: què n'esperen de la seva situació de privilegi? Als socis-lotgistes: quin benefici els reporten les seves llotges? Al soci en general: per què n'és? I, com voldria que fos la SEVA Societat? Si la suma dels possibles interrogants plantejables són coincidents i favorables, pot conduir-nos a una nova-vel·la entitat plena de vigor i d'il·lusions. En cas contrari, siguem realistes, "toquem de peus a terra", val més ...dissoldre-la. En aquest últim, impensable i llastimós cas caldria plantejar-se una nova qüestió, però ja a nivell de tot el poble; ¿podríem permetre els agramuntins que desapareguessin uns magnífics locals d'esplai que podrien ésser de tots?

SOLUCIONS:

No som qui per a donar-les, cal cercar-les entre tots, que és la millor manera de solucionar les coses. Sols hem volgut donar un toc d'alerta, i no cal dir que tot l'escrit és una interpretació molt personal del problema i que n'acceptem des d'aquest mateix moment els possibles errors o la manca de visió en alguns aspectes. Sols estem segurs de la sinceritat amb què les hem escrites i la voluntat de fer poble dins la nostra mesura.

LA DIALÈCTICA DELS TRACTORS

INICI de la DEMOCRÀCIA AGRÀRIA

La joventut ha assumit un paper de responsabilitat en les aspiracions col·lectives de la classe pagesa.

Presència, participació i compromís majoritari alhora de decidir i materialitzar l'acció de cada dia.

La
reiv
ser
de f
pag

A la Segarra i a la Ribera del Sió, com en d'altres llocs, les assemblees es celebraren gairebe sempre a l'aire lliure.

Les comarques catalanes van donar sempre mostres d'un alt sentit de l'ordre, per acció d'un eficaç auto-control.

resposta a les
indicacions va
unànim al llarg
ota la protesta
esa.

Aquest suplement vol ésser un testimoni viu de la protesta pacífica que, camperols de les més diverses contrades de l'Estat Espanyol, adreçaren a l'Administració reivindicant principalment:

- **Uns preus agraris justos.**
- **Una seguretat social agrària adient i**
- **La legalització dels Sindicats pagesos lliures i independents.**

Un bon nombre d'homes i tractors de la nostra Ribera del Sió es sumaren a l'acció comuna.

SIÓ ha volgut palesar aquesta actuació inèdita de la nostra pagesia.

**SUPLEMENT
N.º 7**